SPORTURI TEHNICO-APLICATIVE

CONSTANTIN MANOLACHE – UN ANTRENOR DE NĂDEJDE

In luna august 1954 revista „Aviația sportivă" dedica o pagină întreagă unui pilot de nădejde care, în timpul vis-colului, dovedise că se pot transporta cu o „jucărie" din lemn și pînză medicamente și sînge celor în suferință. În luna februarie a acestui an C.N.E.F.S. acorda titlul de antrenor emerit unui pilot. Reper comun: numele CONSTANTIN MANOLACHE.

Cine este Constantin Manolache? Pe scurt: pilot de vînătoare — 1948 ● Instructor — 1949 ● Pilot-recepționer în 1950 ● Comandant de escadrilă — 195 ● Comandant de regiment — 1951 ● Director al școlii de pilotaj în aviația sportivă — 1952 ● Șeful Aeroclubului Central Român și secretaru Federației Aeronautice Române — 1958 ● Pilot-instructor principal în Direcția generală a aviației civile — 1961 ● Instructor și recepționer pentru elicopterul Ka-26, 1968 ● Pilot șef-recepționer la I.R.M.A. București — 1971 ● Vicepreședinte al Federației Aeronautice Române — 1978 ● Membru în Comisia internațională de acrobație aeriană a Federației Aeronautice Internaționale, arbitru internațional ● Și mai sînt...

Ce-a făcut în cele aproape patru decenii petrecute pe aerodrom? A zburat ● La început cu Fleet-ul și cu Nardi-ul. Generația care și-a început ucenicia în 1944 a avut parte, în mod obligatoriu, de aceste două aparate ● Au urmat: I.A.R.-39, I.A.R.-80, I.A.R.-81, Me-109G, La-5, Iak-11 (cu excepția primului, toate de vînătoare), în total 16 tipuri de avioane militare ● Apoi, în aviația sportivă: Iak-18, An-2, Po-2, MR-2, ZLIN-226, ZLIN-381, ZLIN-526, ZLIN-726, ZLIN-50 ● Pentru aparatele de concepție și construcție românească Rg-6, Rg-7, I.A.R.-818H, I.A.R.-821, I.A.R.-822, I.A.R 823, I.A.R.-826, I.A.R.-827, IS-23, IS-24 a fost „naș" căci le-a testat, formînd și instruind în același timp primii piloți-recepționeri de fabrică de la noi ● În ceea ce privește B.N.-2-ul este primul care face „trecerea" pe acest tip, după care elevii săi l-au luat în stăpînire ● A zburat și cu aparatele „grele" ale unei epoci nu prea îndepărtate: Li-2 (cunoscut și sub inițialele D.C.-3 sau C-47) și Il-14 ● Cel mai bine i s-au potrivit însă avioanele mici, suple, ușoare cu care te poți juca după cum îți permite fantezia și talentul. Cu acestea a cîștigat titlul de campion național al acrobației în anii 1958 și 1961, a stabilit în 1958 un record internațional de viteză pe parcurs recunoscut (București — Kiev, cu un I.A.R.-813) obținînd, firesc, titlul de maestru emerit al sportului ● Între timp mai zbura cu parașutiștii, inaugurînd la noi lansările de noapte, iar pentru a fi în temă a obținut și brevetul de parașutist ● Sau organiza și participa la mitinguri (vreo 35) ● Sau devenea pilot planorist (licență pentru două tipuri) ● Sau răspundea „prezent" în clipele de aprigă încleștare: 1954 — cu un aparat pe schiuri înfruntă viscolul; 1970 — cu elicopterul venea în ajutorul celor năpăstuiți de puhoaie; 1972 — cu un avion sanitar aducea din străinătate în condiții meteo infernale un muncitor român care avea nevoie urgentă de tratament medical de înaltă specialitate ● În toate momentele acestei vieți, de zburător în primul rînd, a instruit, educat și format piloți. De la a.b.c., la prelungiri de licență, de la treceri pe un alt aparat, la formarea de recepționeri.

În 1977, odată cu pensionarea — bilanțul: 22 200 ore de zbor, 56 de tipuri de aparate pilotate, 21 de aterizări forțate (soluție de ultim moment pentru rezolvarea unui eveniment de zbor), șapte lansări cu parașuta. Urma să stea la „gura sobei". Toată experiența înmagazinată își pierdea folosința. „Musafir" pe aerodrom. De nesuportat pentru un om care depășise 20 000 de ore de zbor (autorul, cel puțin, nu cunoaște la noi un al doilea performer). Vicepreședinte al F.A.R. (muncă obștească) se oferă să reînvie școala românească de acrobație aeriană. O lămurire se impune. Există piloți, mulți, foarte mulți, care de-a lungul unei cariere corecte exemplare, nu fac altceva decît să decoleze, să ia înălțime, să vireze și să aterizeze. Pentru ei acrobația nu există. Nu au nevoie de ea. Sînt profesioniști corecți cu experiență, oameni de bază, harnici. Dar... Există și cei cu har. Aviația noastră a avut și din aceștia cu prisosință. **Romeo Popescu, Nicolae Iliescu-Mitralieră, Băzu Cantacuzino, Mihai Pantazi, Alex Papană, Pufi Popescu, Petre Ivanovici, Max Manolescu, Octavian Băcanu, Ștefan Calotă și... Constantin Manolache.**

Cînd s-a preluat destinele acrobației, doar vreo doi piloți se încumetau să-și încerce cu adevărat puterile. Cît despre acrobate erau sublime, dar nu prea existau. La prima „ieșire în lume" a băieților (C.M. 1976) după o îndelungată absență, ultimele locuri din clasament ale noastre au fost. Se pleca de fapt de la zero. Talente însă existau. A demonstrat-o evoluția ulterioară. Trebuiau depistate și pregătite. Erau necesare: experiență, răbdare, entuziasm. Pensionarul Manolache le-a avut. Pe rînd, prin „laborator" (aerodrom) s-au perindat noile promoții. Zburau împreună. De atunci a mai adunat vreo mie de ore. Lotul național a prins consistență. Cu fiecare participare creșterea calitativă s-a făcut simțită. La ultimul „mondial", 1982, locul 8 pe echipe (17 țări) la băieți. Plasarea piloților în prima treime, la individual, este departe de „coada" pe care o stăpînea un „în exclusivitate" doar cu cinci ani mai înainte. Și mai relevant la fete. C.E. 1981: individual — 5, 7, 8; pe echipe — 2 (neoficial, nu s-a alcătuit clasament). C.M. 1982: individual — 11, 13, 15; pe echipe — 4. Țări care trimit cîte o concurentă mai există, dar care pot prezenta o echipă (3 sportive) nu sînt decît 5—6. Noi, astăzi, pe lîngă formația de bază avem și două rezerve. Elocvent, nu?

C.N.E.F.S. a adăugat șirului de ordine, medalii, distincții și titlul care, simbolic, îl caracterizează. Un „părinte" sever cînd trebuie, îngăduitor cînd e cazul, care știe să-și educe și să-și apere „puii". Cu ei a renăscut școala românească de acrobație. Cu ei va merge mai departe, căci antrenorul emerit Constantin Manolache privește mereu înainte.

Dinu COSTESCU

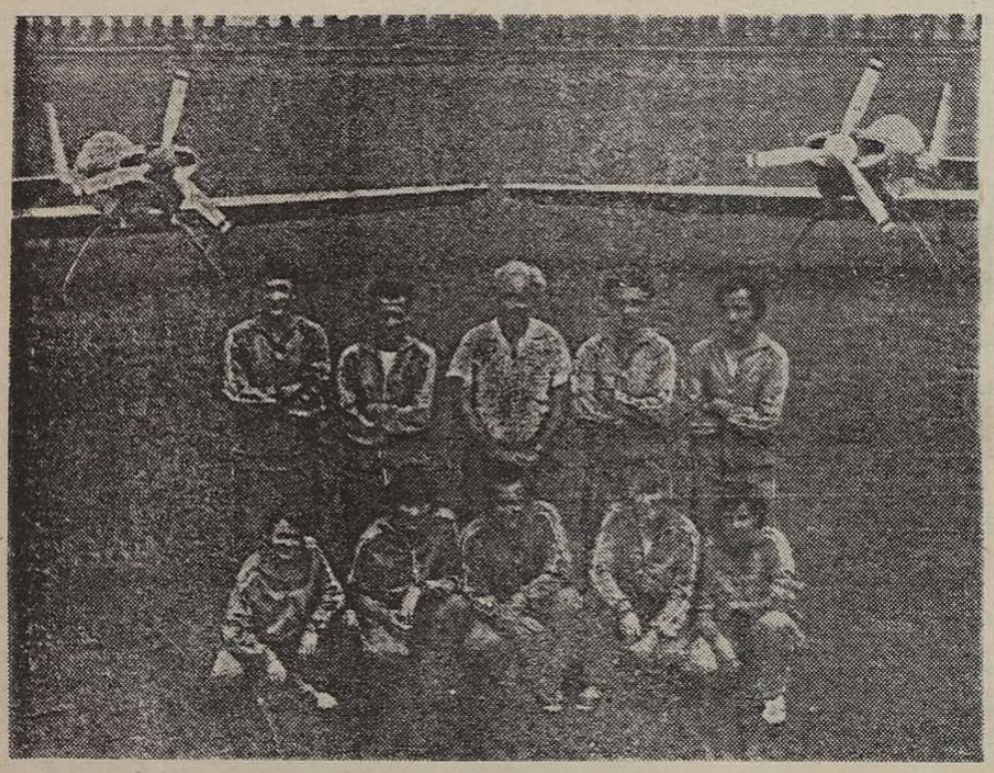

August 1982. Antrenorul **Constantin Manolache** *la mijlocul elevilor săi înaintea plecării la „mondiale"*
Foto: D. NEAGU

„ARIPI" PENTRU PERFORMANȚĂ

Pasiunea pentru sport a elevilor de la Școala generală nr. 11 din Pitești apare și mai pregnantă ori de cîte ori colectivul acestei unități de învățămînt (1 600 de elevi în clasele I—VIII) este chemat să participe la diferite acțiuni sportive înscrise sub genericul „Daciadei", unde obține de fiecare dată locuri de frunte. „Am ajuns să fim cunoscuți în municipiu și în județ prin intermediul activității sportive, ceea ce reprezintă un stimul și în celelalte domenii", remarca prof. Maria Ștefănescu, directoarea școlii piteștene.

Concretizarea activității sportive a elevilor de aici, la o calitate superioară, are ca dominantă poziții pe podium în întrecerile „Daciadei" și, de cîțiva ani încoace, descoperirea unor copiii cu aptitudini, care trec în „atelierele" unor unități sportive specializate. Una dintre acestea este Clubul sportiv școlar „Aripi". Directorul, prof. Nicolae Vameșu, are cuvinte de mulțumire vizavi de colegii săi de la „generală 11" (Nicu și Georgeta Costea, Marcian Constantinescu, Mariana Nedelcovici) pentru modul cum înțeleg să colaboreze cu antrenorii, sprijinind nemijlocit acțiunea de depistare a elevilor talentați în sport.

„Atelierele" conduse de profesorii-antrenori Gabriel Trandafirescu și Mihai Georgescu desfășoară o activitate dintre cele mai laborioase în pregătirea fizică și specifică, tehnică și tactică, pe ani de studii, ca și în participările la competiții. „Duelul" la nivelul juniorilor III între C.S.Ș. „Aripi" și F.C. Argeș, de pildă, aduce pe stadion mii de elevi din întregul municipiu.

În același timp, se fac intense pregătiri pentru Criteriul cluburilor sportive școlare, de la Tg. Jiu, unde este așteptată tradiționala confruntare sportivă dintre micii fotbaliști de la C.S.Ș. „Aripi" și cei de la „Electroputere" Craiova. Apoi, în vacanța mare, alte și alte competiții, care vor spori faima acestui club, prin care au trecut M. Zamfir și Eduard, divizionari „A", Șerb și Ivanov, chemați la Lucrafărul. Cei care își vor lua... zborul cît de curînd, promit să fie Gh. Emilian și Cosmin Dobrinoaia (grupa mică), Răzvan Tunaru, Marian Teodorescu și Iulian Vilan (grupa mare).

Chiar dacă s-ar limita la aceste cîteva descoperiri, C.S.Ș. „Aripi" și-ar justifica titulatura de club care pregătește tineretul studios din Pitești pentru performanță.

Tiberiu STAMA

HIPISM

FORMAȚIA Ș. IONESCU — LIDER CONCLUDENT

Reuniunea de duminică, de pe hipodromul din Ploiești, a fost dominată de formațiile S. Ionescu, V. Gheorghe și R. I. Nicolae, toate cu cîte două victorii. Atacînd din plecare cu Humor, S. Ionescu nu a mai dat nici o speranță adversarilor, obținînd prima victorie, iar cu Adorata pe a doua. Humor se anunță un concurent de temut al generației de 3 ani. Prin aceste victorii, S. Ionescu și-a consolidat puternic locul de lider al celor două campionate (antrenori și driveri). Luînd un start lansat, Onix a trecut primul linia de sosire în principala cursă a zilei, iar Veteran, în plin progres, a adus ce-a de a doua victorie a formației R. I. Nicolae. Din formația V. Gheorghe s-a detașat Gogol, care, prin maniera cum a fost condus (a luat capul după 300 m), a dovedit că este un 4 ani în plină transformare, precum Feteasca, un cal metronom, care a completat cele două victorii. Mai consemnăm la cai în plină transformare pe Răstimp, cu care G. Solcan a făcut o cursă de mare precizie. N. Gheorghe, cu Melin, a obținut victoria, deși se afla la reintrare. Au mai cîștigat Rudy, din formația M. Ștefănescu, care însă a trebuit să umble la rezerva de secunde și Ogăgan, din formația D. Toduță, care a și produs marea surpriză a zilei.

REZULTATE TEHNICE: Cursa I: 1. Veteran (Moise) 1:41,5, 2. Fondista. Cota: cîșt. 3, ord. 10. Cursa a II-a: 1. Humor (S. Ionescu) 1:33,3, 2. Daniela, 3. Laura. Cota: cîșt. 4, ord. 6, ev. 18, ord. triplă 229. Cursa a III-a: 1. Feteasca (V. Gheorghe) 1:30,2, 2. Hemeiuș. Cota: cîșt. 2,40, ord. 8, ev. 7, triplu 1—2—3 272. Cursa a IV-a: 1. Rudy (Florea) 1:30,6, 2. Client, 3. Titu. Cota: cîșt. 8, ord. 7, ev. 10, ord. triplă 352. Cursa a V-a: 1. Ogăgan (Pătrașcu) 1:33,6, 2. Catren. Cota: cîșt. 5, ord. 36, ev. 21, triplu 3—4—8 950. Cursa a VI-a: 1. Onix (Moise) 1:29,8, 2. Somon, 3. Copăcel. Cota: cîșt. 4, ord. 28, ev. 125, ord. triplă 302. Cursa a VII-a: 1. Gogol (Simion) 1:30,7, 2. Dineu. Cota: cîșt. 3, ord. 3, ev. 25, triplu 5—6—7 880. Cursa a VIII-a: 1. Adorata (S. Ionescu) 1:33,8, 2. Suvan, 3. Sabot. Cota: cîșt. 8, ord. 53, ev. 18, ord. triplă închisă. Cursa a IX-a: 1. Răstimp (Solcan) 1:34,6, 2. Radna, 3. Herald. Cota: cîșt. 3, ord. 16, ev. 16, ord. triplă 45, triplu 7—8—9 200. Cursa a X-a: 1. Melin (N. Gheorghe) 1:37,3, 2. Silenu. Cota: cîșt. 2.80, ev. 17, ord. 24.

A. MOSCU

În radioamatorism

ENTUZIASMUL NU POATE REZOLVA TOTUL

Radioamatorismul se numără printre sporturile mai puțin cunoscute de marele public și aceasta pentru că activitatea obișnuită a radioamatorilor, ca și competițiile la care ei participă — unele adevărate aventuri pe calea undelor, peste paralelele și meridianele pămîntului — se desfășoară fără spectatori, în anonimatul încăperilor în care sînt instalate stațiile, ori pe cărări de păduri, cînd este vorba de radiogoniometrie (plastic denumită „vînătoare de vulpi"). Iată de ce, folosind prilejul unei pumeri în discuție a problemelor legate de acest sport tehnico-aplicativ, făcută de Serviciul sport de masă din C.N.E.F.S., cu participarea reprezentanților unor factori cu atribuții în acest domeniu — acțiune salutară — ne propunem o pledoarie pentru radioamatorism.

Primul contact cu lumea aparent enigmatică a undelor radio constituie, pentru oricine o face, un îndemn irezistibil de a explora în continuare necunoscutul, de a dezlega tainele tehnicii, de a învăța și de acela radioamatorii, chiar de la vîrsta cravatelor roșii cu tricolor, ne impresionează prin cunoștințele lor. Și nu sînt puțini „ucenicii" lui Morse, ca să le spunem așa. Numai în Casele pionierilor și șoimilor patriei ființează peste 5 000 de cercuri de radioamatorism, cu peste 150 000 de copii, iar în școlile generale sînt organizate peste 3 800 de cercuri, cu peste 70 000 de sportivi. La acestea se adaugă cercurile de radioamatorism organizate în întreprinderi, case de cultură case ale tehnicii pentru tineret, în asociațiile și cluburile sportive și, desigur, radioamatorii cu stații individuale. Numărul indicativelor purtînd prefixul YO, adică al stațiilor românești care operează în... arenele acestui sport, depășește numărul de 7 500. Activitatea lor, a acestor sportivi de o admirabilă seriozitate și consecvență, este de-a dreptul impresionantă și se măsoară — la radioamatorii de emisie-recepție — prin numărul de legături stabilite cu parteneri din toată lumea. Să dăm un singur exemplu: în 1980, cu prilejul trecerii Flăcării Olimpice prin România, de la o stație a federației de specialitate, care a însoțit caravana montată pe o mașină, entuziaștii sportivi ai undelor au stabilit legături — transmițînd mesaje de prietenie — cu peste 16 000 de stații de radioamatori din peste 90 de țări. Dar radioamatorismul nu înseamnă numai lucrul la stație. Înseamnă și probele de radiotelegrafie și radiogoniometrie (Federația Română de Radioamatorism își propune ca prin radiocluburile județene să fie atrași numai în acest an spre această activitate peste 2 700 de copii). Apoi, mai înseamnă activitatea de construcții radio, tot mai folositoare, mai prețioasă în această epocă a tehnicii, pe care o trăim.

Nu ne propunem să trecem în revistă performanțele acestor sportivi, dar se cere a fi subliniat, totuși, că ei participă la numeroase competiții internaționale (pe calea undelor), unele organizate chiar de F.R.R. și au obținut în ultima vreme (prin participare directă locul 2 la individual în Campionatul mondial de radiogoniometrie, locul 3 pe echipe la Campionatul european de radiotelegrafie sală și 3 locuri 1 la „Cupa Dunării '83"). Așadar, o activitate pe cît de spectaculoasă pe atît de importantă în pregătirea multilaterală a tineretului, cu precădere în tehnici de vîrf, cum sînt electronica și telecomunicațiile, în pregătirea pentru apărarea patriei. De aceea este lesne de înțeles importanța ce trebuie acordată îndeplinirii de către toți cei implicați în această pregătire a sarcinilor desprinse din documentele de partid, îndeplinire la cel mai înalt nivel calitativ, cu consecvență și responsabilitate. Atragerea tineretului spre petrecerea timpului liber în scopuri științifice și tehnico-sportive poate fi apreciată drept un act de patriotism.

După cum desprindeam din informarea federației de specialitate (secretar Iosif Paolazze) nu în toate cazurile, din păcate, problemele radioamatorismului sînt înțelese și rezolvate potrivit cerințelor. Spre pildă, în unele județe (Bistrița-Năsăud, Gorj, Harghita, Neamț, Călărași și altele) radiocluburile nu au condiții corespunzătoare pentru o activitate tot mai fructuoasă și aceasta datorită insuficientului sprijin din partea C.J.E.F.S. și a celorlalte organe cu atribuții și sarcini în domeniul sportului. În unele cazuri, la casele pionierilor și șoimilor patriei activitatea de radioamatorism se reduce doar la realizarea unor montaje electronice sub formă de jucării, iar la unele case ale tehnicii pentru tineret acest sport se reduce la... cursuri — cu plată — de depanatori radio TV. Tot din lipsa unei înțelegeri corespunzătoare, radioamatorismul își face cu greu drum în școli și în învățămîntul superior, în casele de cultură ale sindicatelor, în unele întreprinderi cu profil tehnic. Sportul undelor dispune de numeroși entuziaști susținători, de specialiști cu înaltă calificare și cu îndelungată experiență gata de a-și consacra timpul liber și prinderea lor atragerii și pregătirii unui număr tot mai mare de copii și tineri în această „școală" a tehnicii. Se cere însă ca ei să fie sprijiniți în lăudabila lor acțiune. Și aceasta în primul rînd de C.J.E.F.S.-uri, de organele cu sarcini și atribuții în mișcarea sportivă, de conducerile unităților în care se practică — sau se poate practica — radioamatorismul.

Viorel TONCEANU